
Prædiken til 2. Juledag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 2. Juledag	4
2. juledag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 2. Juledag

2. juledag

Prædikedag 2. juledag

Prædikedato 26. december 1925

Prædiketekst Matthæus 23,34-39

Prædiken ID P261225-02

Kilde KMF-nr. 12.11.08 (Datering usikker)

II Juledag 1925.

Hvor var det dog et underligt Syn at se Skonnerten, der strandede herude, staa og hugge helt inde ved Strand — den var fortabt. Der var ingen Magt i Verden, der vilde kunne redde den. Og hvordan var det saa gaaet saadan for den. Jo, sagde de, de havde sejlet i Slud og Taage hele Vejen — de havde ikke vidst, hvor de var — ikke kunnet finde ud af det. Omsider stod de paa en Revle. Da forstod de nok, hvor galt det var fat. Og de var lige ved at opgive. Men saa kom de løs. Der var vel gaaet en Glæde igennem dem, til det stod dem alle klart, hvor galt det var fat — for de havde mistet Anker og Køl. Saa maatte de da drive viljeløst for Vind og Vove, til de atter stod fast. Og denne Gang var det Enden. — Men denne Merkurs Historie er i Virkeligheden mange Menneskers Historie. De begynder Livets Sejlads med en god Fragt, et godt Humør. De sejler, og de synes Farten gaar ypperligt. Saa optaget er de af den daglige Fart, at de ikke faar Tid til at kaste et Blik op til Stjernerne og næppe nok til Kompasset. Det hele gaar jo som af sig selv. Men en skønne Dag — ell. rettere en grumme Dag kommer Taagen rullende imod En, og man kommer ind i Mørkebankerne; da svigter alt — Kompasset kan ikke give En den nøjagtige Besked, ingenting af det, man har vænnet sig til at stole paa, kan da hjælpe — det kan være Modgang, det kan være uoprettelige Forhold — Følger af Synd — ingenting kan hjælpe, og da vænner Mennesker sig til at sejle i Mulmet, til det giver et Stød igennem dem — de staar paa Grund — og de kan atter komme flot og tro, at nu gaar det strygende igen — — men saadan er Grundstødning skal nu nok have sat sig Spor — maaske driver de viljeløst og meningsløst uden Ror og tror de dog sejler — — — det er

ligegyldigt: en Dag staar de uvægerligt paa Grund — Undergangen er sikker — de duer
til Ophugning — færdig